

ike oft att nagelfara din heliga baken
med minna fyndiga Fjerru, talas. Fjerru
är skapat till att gräsa i gräset och i
Hjornarna. Men ike till att nagelfara
den förseglade baken. Det är enbart de
jonet af Guds gifvet att öppna den förse-
lade bakens infögel. "Hvad vi nu i vår
frälsket och hvar för hvar kan göra för
det deraf, är: "att föräldrahjertat för, eller
Skaparens moraliska lidande. Hade blif-
na afkylliga. Skaparen måste öppna sin
barm och visa sina för sin den Guds-
fa karens genom fyndigastet hade
föräldrahjertat fått det för djupa
för, som de för sin skulle förblåda
för evigt, om ike Skaparens
finne för föräldrahjertat blåda och
genom denna afkylling väcka till en
ger öfver sitt bratt.

1445. Meniskens kan ända ike fatta
intensiteten eller djupet af dessa qual.
Helt enkelt, angest, måste blifva afkyll-
lig genom blodsvetten. Guds vrede
Utlösta sig uti ett obefinnligt qual.
den som vill se huru Gud ser ut,
när han är vred, kan se på
Gudarnas som föras i Höllet,
och smetta blod på den Gudslofa
haren. Så ser Gud ut, när han
är vred. Ann. På vrede följer qual:
hjärtat i symmetri då, när passionen ike
för, eller kan tillfreds ställa. Detta är en
allmän erfarenhet. Men qualet består

uti en fiber strömning, "Aneurisma" ike som
vredens fysiska verkan är en fiber strömning
"irritabilitas". Men vredens metafysiska
verkan är "Cardialgia" eller sammet
qual och hjerte angest. Guds vrede
eller Guds stränga rättfärdighet, är
en "Gudsallig strid" eller en Raspi-
som måste hafva samma verkan
på Guds hjertat som vreden har på
Mennesk hjertat. När Raspien ike
kan eller för tillfreds ställa. Vi kunna
nemligen ike begripa det ringaste
af Skaparens moraliska lidande, om
vi ike för oss själar af det omöjliga
och jämföra, ike med ike, eller vrede, eller
Analogi, om det fysiska och metafysiska.
1446. Natans oss nu se, om Gud kan, och vill, för
öfver sin när Skaparen själv måste utlösa själar
till angest för sina agniska barn. Vredens
som Rationalisterna tager djupet till till
gångs biträde, för kan han komma med den ier-
niga, att Gud var gråtligt, då han ike kunde
djupet som en gråt. Men om blodsvetten
alldeles ike gör Rationalisterna till hjertat, för
dessa djupet ännu mindre värd till angest
dessa Rationalisterna kan också anmärka, att
Gud har varit öfver sin smärta sig själv, eller att
han ike uppfyllt sina pligter smärta sig själv,
då han uppfyllde sig för de agniska barnen.
Men derom vira Rationalisterna tveka med
någon och andra om hjertat smärta, som
uppfylla sig för sina smärta. Det är en
är en stor och härlig sanning, att i, som
Skaparens om hjerta uppfylla sig. Raten
kan, som uppfylla sig för sina smärta.

1447. Men kvarsföre kunde icke Gud ännu nämna människans vilja framt efter kallat. Han är ju Allomfattig? Säg: den ens själöpammanen kellen har Gud. Han icke verkäufat den andra. Allomfattig kan icke verkäufat Rättvisan och Rättvisan kan icke tillintetgöra Mänskligheten. Gud kan icke vara orättvis, ty han kan en fiende som icke ämnar återvända till den minsta bröderliga, som någon sådan kunde begå sig på. Hade numligen Gud, vidit oss människans vilja framt efter kallat, så skulle "Gud kunnat tillgöra" hafva kunnat med färdighet, dender utslagen har den Skapet oss, men vilig han da kunnat: ständes. Det var ingalunda rätt kunnat. Vrid oss min vilja utslagen, och jag skall ge rätt blifva en engel.

1448. Rationalisterna hafva redan velat beskydda Gud för orättvisor, då han genom Verksamheten velat verkka på människans vilja, det är på sätt och vis ett ingrepp i människans frihet, att genom några utomordentliga orsaker böja människans vilja till det goda, tillordnad. Människans Naturliga Persöf, eller "den Gudsamliga skälens i förnuftet", är ganska tillräckliga, att lyfva och föräbla människans vilja. Gud behöfves icke böja människans vilja till det goda, genom andra medel än förnuftet. Hade numligen Gud ansett att människans vilja framt efter kallat, så hade det goda, uti självis icke varit någon dygd, af det enkla skäl, att det enda icke varit möjligt att verkställas. Dessa Rationalistiska argument, skulle den Hvarsinföddiga Christen icke hafva ansett likt, att använda om det Skaparen. Om han med ett sin allmest gjort ingrepp i människans frihet, orätt

visa! Skulle den stora Rationalistens hafva Menst. Du kan gifvit människans en fri vilja, och om du tar du och vrides om den vilja! Är det nefast? Säg och vrid om min vilja också, så skall jag genast blifva en Engel. Se talas den stora Genist.

1449. Men i kallat för, att vrida om människans vilja med våld, ägnas Skaparen för besvär, och vilja försas, den kan fått för sin kärlek, skulle och föges till den djupniska naturen: Se hit åsynliga! Dessa för har jag fått för, och skall. Det har gjort mig för andt i mitt hjerta, att ni skulle skulle förta. Se: det eniga fändershet. Kunnat icke dessa för nära int kärta hjerta till ängen och påfaring? - Och du djupul! har du en fri vilja, så lät dessa för gå dig till hjerta! Nej, föges djupulens, inte för min skull! jag hafver Allomfattig fändert det hjerta. Dessa för kan du hafva gjort dig själv, för att sedan kunnat beskydda mig för "människans". Föräfrigt angas det icke är, kunnat jag upner, jag skall själv frana för mina genomgås.

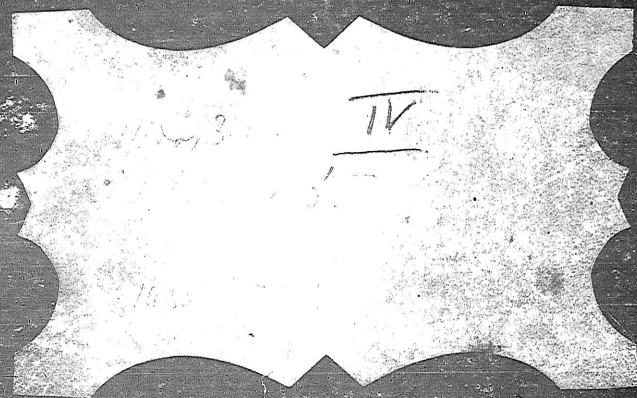
1450. Naturalisterna föges den stora Jungtong Almgel och föges: "När jag upsyttas mina plights, enst om min dikas och djuren, så tror jag mig kunnat beska i en för Gud och människans, utan att kunnat na andra lagar än den Skaparen utlagt i förnuftet, och utan att kunnat

"En farings verk." (A. A.). Nationaliteten
 som väl antages som moraliska försoningen
 men inte den fysiska: vitt kan jag
 vara felaktig i många stycken, men
 ja förhållandet utse till kan jag inte vara,
 att Martensen måste gå på Kona, och
"Enkelt vad för miss skall." Nej; det går alltså
 i världen an! Ja! gör som du vill, du kan
 ju en fri vilja det går dig om frist att
 bruka den.
 1451. Lika ja, enligt din förståelse, den lilla
 finiga präst, eller prästföreläsaren, och säger:
"Jag tvilar: Jesu ord." Jag tror, att han
 har fått dessa ord för miss skall. "Jag tror
 att jag är rentvagen: Jesu ord." Ja du
 tror, att du är rentvagen: Jesu ord. Men
 ditt lifsnöje vittnar, att du är "rentvagen"
 i Drakebladet. Du säger och tror, du
 fräs och tror; du säger och tror; du kan
 och tror, att Gud är nådig. Du kallas uppfatt-
 ga pynder "hvar dag, och tror ändå, att
 du tvilar i Jesu ord. Tvingas, har Dögel-
 dra hjertat blott för dig, och du dade och
 blinde Tro. Amen. Vi kallas för sänder Tro på
 Gud, som tvilar ändå på objektiva grundlag
Fides objectiva. En sänder Tro är också
 blind, emellom den saknar alla erfarenheter,
 eller den helige andes bekräftning. Men Fides,
 subjektiva, eller den på sig förande Tro är
 någonting helt annat. En Catholikernas
"Fides formata" som är ett pastor af Saten
 och grundas sig på en Din Egnadslöshet
 hit, som vill lägga kärleken till grund.

1452. Förp. har händer sig, kanoniskt, att låsa
 Påve Länaren de J. A. Möhlens dogmati-
 ska motstånd, hvarifrån dessa vigliga bevisningar
frånna Kyrkan, rörande Påve Länaren påstått
falskt, hvilka i allmänhet äro mindre beaktade
och de borde vara i Svenska Kyrkans. Ett tilltal
från Kyrkan antagas, som beaktat är "Liberum
arbitrium", som förutgätt actis och positive
frihet i viljan, att Länaren anse sig som
antaga Catholikerna, att människans har en Gud
beläste: "non imaginem sed similitudinem amittit
cremum", men Martensen antager det samma.
 Därför följer, nemligen att vigliga positive frihet
 att Människan är "positive god" (Petrelli) eller att
 han genom Nöden från blifna positive god, men
 finner här igen de vanliga Rationalistiska
grundsatserna, hvilka allsammans äro grund-
dade på Egnadslöshet. Samt beaktat är,
 antaga Reformationsen att Människan: pite
Naturaliga tillstånd är "positive and" samt att
 hvar alltså här i världen från blifna positi-
ve god. I dessa motstånd i Länaren anse, att
 pynder följa själfkastet de dogmatiska
motstånderna i Länaren om Reformationsen
Catholikerna säga "justus pater" och Refor-
mationerna säga "justus declaratus". Catho-
licerna hafva "a" fides formata charitate" det
 vill säga en tro, som är grundad, inte på Christi
 påstått, utan på människans kärlek till Gud
 utseparligen, som vi kan se föreställa sig
 allas tro i Danatist. Men enligt Län-
 ska Rönbegeppet är inte "fides formata
charitate" utan "charitas formata fide",
 det vill säga. Troan måste gå på en kär-
 leken; men rätta osaker, hvarföre
 Catholikerna antaga kärleken, på som
 Troan subjektiva grund, bestas denuti

att Gennätfärdigheten ligger på djupet i Gärnen
därut. Luthers Mänske att han tyfste hat till Gud
då han såg som händigt under Thagari men
dessa hat till Gud, har ingen Mänske i hela Vä-
rlden och afrenen vil tidens Theologer Daste-
ner hafva aldrig tyfste hat till Gud. Doctor
Kandlars i Prædicator, Kundsingens i Pöta har
uttryckligen frälsigt Munnstämman från detta
andeliga hat. Och därför, ha de
amöjligens föreställa sig, att om Munnstämman
samt Mänskes sig tyfste hat till sin Mänske
endast genom sin, kan blifva frälsigt
ifrån detta andeliga hat. Då tyfste så alla
hvar om frälsning, genom Kärleken, inte
här Munnstämman Mänskes på längt. Sjelf-
främsedann, att han Mänskes, vilken den
väskte Luthers, sitt andeliga hat till Gud.
Då tyfste han endast Mänskes på
intet. Ditt Mänskes på Gennätfärdigheten
alldeles förfrälsigt. Men tyfste då så alla
hvar om grundas på Kärleken, eller på
den samma grund, som intet frälsas. Förfrälsigt
är Luthers Mänskes "fides parvitate charitatis" ha-
na en inbillning, ett sjelfbedrägeri, och har
sin innersta grund i Gennätfärdigheten.
Inquisitionen är den renaste matfäst, ena
fides parvitate charitatis. Anm. Dr. Mäns-
kes afhandling om de dogmatiska mat-
fästerna, är afrenfäst på Mänskes, och
tyfste i Norrköping 1845.

Kingens förtroende och pågärd 1: 44.

Denna del har genom senator
H. Castrens förmedling erhållits
från U. S. A. år 1935.

Förtäring af Pärhus bymät. S. 1452. (maj 1845)
1453. Den lefrande Tross
Förfaringen är den stora hemlighet
"den arke Englands bymät. S. 1452. (maj 1845)
Apotelen säger: "icke att jag det allra
du kallat pågärd men jag för fort detsamma
att jag det begripa veta. Men det är
icke för godt att begripa bymätets hemlig-
het. Föregående bli fort denna: med tvivlet
om att fästa Människans Förtroende?
Heinroth menar, att Tross är ett "betruck-
last Förtroende." Vill du, pågärd, att "betruck-
arke affenhet fästa i Förtroendet, men "fiducia"
fästa i viljan. Vi måtte dock härvidlag här
vissa Förtroendet till det föregående, hvar
att viljan, hvarledes Förtroendet är beru-
af viljan (situation 11. Junt D. R. D. S. 1172.) som
ter i sin anseelse är beruende af Rätt-
rensa. (situation 11.) Jämför äfven situa-
D. R. om Tross grundar.
1454. Hvad den Tross angår, som fästa
i Förtroendet, på vi anmärker, att
en Förtroende Tross skulle vara ett omedel-
bart vetande, eller en af Skaparens ned-
lagd, arke medförd Ide om det goda, rätt-
fråna arke fullkomliga. Hvarom arke
öfvertygelsen om dessa öfvertygelsen
ting, är alldeles icke beruende af mate-
matiska eller lagiska destructioner. Af
öfvertygelsen om Förtroendet moraliska, moraliska
är gifven, på snart Människans för medre-
tande detsamma, med andra och andra be-
icke öfvertygelsen om de moraliska Elementen
tillverks, hvilka, enligt Filosofens

Skonings länstämman vid det linnevetenskapliga samfundets sammanträde den 18de Sept. 1844. Skonings länstämman vid det linnevetenskapliga samfundets sammanträde den 18de Sept. 1844. Skonings länstämman vid det linnevetenskapliga samfundets sammanträde den 18de Sept. 1844.

Skonings länstämman vid det linnevetenskapliga samfundets sammanträde den 18de Sept. 1844. Skonings länstämman vid det linnevetenskapliga samfundets sammanträde den 18de Sept. 1844. Skonings länstämman vid det linnevetenskapliga samfundets sammanträde den 18de Sept. 1844.

är hundralet förskottet att bevisa uppenbarhet
fanningar, medelt lagiska deductioner
kunde blottas i det förhållande till de
tygga de som, att uppenbarhet för fattad och
förstod, som Theologerna förtala den, inrethet
en godhetlig fanning. Visserligen kan
den triffande på denna väg, på en öfver-
tygelse, eller en "förståndets Tro", som blifvit
inpluggad. Men om allt för en förstå-
men. Men denna öfvertygelse, kan inte
förädla viljan, emedan viljan behöfver
förståndet, inte tvärt om. Då nu Voldike
nästa, att en del af Tran, nemligen "rättis och
affekt", fittes i förståndet, och i del nemli-
gen "Fiducia" fittes i viljan. på en förmåga, att
en för en Tro är självförsänd, ty allt hvad
människan kan afstå skanna med
sin vilja, det är människans eget verk
1456. Men om på vare, att den självförsända
Tran berodde af människans vilja, på skul-
le det inte vara någon för, som
att kunna själv. Men om någon
i vilken blifvit en tillräcklig grund
på en det vitt den livande Tran. Men
i "Ebens förståelse" 11:1. Trall: en viss förståelse
på det, som man kallar, och inte triffa den
det, som man inte för. Andagnant på en
Genlach - vensjö. Skulle den grekiska Tratten
på detta tralle öfversätta, så kunde: "men
tro är en grundval, på det man kallar
en öfverbevisning om ting, dem man
inte ser" af denna definition kan man
den döda Tran tillägna sig mycket. Men
går man djupare in i Trans subjectiva
grunder, så finner man, att en öfver-
tygelse, som beror af viljan, alldeles inte
blifvit en, utan viljan varande grund.

1459. Ställe vi hörmagt den väckte under da-
gen. Hvarde Luther, som väl icke hade nå-
gon närmbara uppfattning tyndes på sitt sam-
vete men kände tilldigen, att han "katade"
Guds stränga rättfärdighet, ja finna vi tyd-
ligen, att han i detta tillstånd icke hade nå-
gon Egennattfärdighet till falskhetens grän-
sar. Då han kände, att han katade Gud,
kunde han icke inbilla sig, att han älska-
de Gud. Och svarligen hade Luther fått
den afnertygelsen, att han katade Gud,
stränga Rättfärdighet, en afnertygelse
samt ingen Epithetik, ingen Rättfärdig-
hets Epithetik, ingen Reformant, ingen
Stark eller slem, han var på. Var det nå-
ondast Luther, som katade Gud? Eller var
det en falsk skänka, en inbillning hos
konst? Vi tro af skänka fannisegon nå-
matt, att vi antaga, att ingen konnitet på
så långt: fyndig skänka som Luther
eller att ingen kraft en för djupa fyndig
skänka, eller varit för grundeligen väcke
att han konnitet skänka för skänka
till Gud, hvilken deked medvetet, vi en-
natt i alla omvända och afnertygelse
människans kjennt, och afnertygelse
sig: Alla nubbarna Trubbelkänne-
te, som att andeligt kat till alla dögna
och Dietist, under som af ett "Relig-
tiet", att ströta kättare och Dietist, eller
förskena Stats kyrkan "människor skänka"
med den vordeliga lagom mat.
1460. Just detta "Andeliga kat" till Gud,
som Whaley tyfse till de Christna före sin
omvändelse, och is det rätta matet till al-
la Religioner för falskhet, detta "Katans belata"
i skänka skänka, hvar Luther skänka,

omman, han var för djupa och grundeligen
väckt, som någon människas han vand och
just skänka att han skänka sig vana
och "Guds skänka", matte han gifva sig på nå-
den, eller envattiga skänka på intet det
vill säga Tro, att Gud för Christen skänka i nå-
dig afnertygelse, som som skänka "kat"
och icke blott emot den som skänka
"älska" och inbilla icke skänka skänka
med Gud skänka annat är "skänka skänka"
tätelse a Guds skänka, och "blatta skänka" a men-
skan skänka, och denna Tro utan skänka
Rättfärdiggörande då den har sin falskhet
va grund: kjennt, samt afnertygelse
namn då den bekänne med munnens in-
för vorden. Af kjennt Tro vande vi Rättfä-
dige, och genom munnens bekänne
de vi falskhet! Rom. 10:10.
1461. Om vi en människas som skänka sig
kat Gud, förskena att själv göra sig en Tro
att Gud af skänka och för skänka skänka för
tät afnertygelse detta kat, som Guds lag: som
vitet skänka, ja skänka skänka skänka
skänka skänka: skänka och skänka: den som
älskar Gud, som som skänka, som
som tro, att Gud skänka skänka.
Jesus sade till den kat skänka skänka
"Denna älskade mycket skänka skänka
den skänka skänka skänka." Luke. 7:36-
50. Den skänka det som skänka skänka på skänka
skänka: men som man skänka med skänka skänka
tager att Jesus hade skänka skänka skänka skänka
skänka, och skänka skänka skänka skänka
skänka skänka skänka skänka skänka skänka
skänka skänka skänka skänka skänka skänka
dessa skänka skänka skänka skänka skänka
Något annat skänka skänka skänka skänka
skänka skänka skänka skänka skänka skänka

